

nitere, anser jeg det ikke for rigtigt at negte Ansættelsen af en Assistent; men da dette jo i alt Fald kan blive Gjenstand for en Erfaring, der ikke kan blive overmaade kostbar for et enkelt Aar, skal jeg heller ikke gjøre nogen bestemt Indvending imod Udvalgets Forslag, men blot forbeholde mig, dersom det skulde vise sig, at der ikke ad den foreslaaede Wei kan naas en saa fuldstændig Sikkring af den omtalte Maskine, som maa anses for nødvendig efter dens Værdi, at komme igjen med dette Spørgsmaal et andet Aar. — Vædringsforslaget under Nr. 19, end er stillet af mig, kan jeg jo ikke Andet end anbefale, og jeg skal for Dørigt ikke udtale mig yderligere derom, da den ærede Drøfser har anført, hvad der i denne Henseende kunde være at sige fra min Side. At jeg ikke vil kunne svare paa de 2 Spørgsmaal, som han aldeles tilfældig henvendte til mig, vil han forhaabentlig tilgive mig, da jeg har savnet den fornødne Opfordring til at være udrustet i denne Retning. — Jeg har heller ikke Noget at indvende imod Vædringsforslaget under Nr. 20, men er fuldkommen tilfreds med den ærede Drøfser's Motivering, ligesom jeg kan henvise til min i Betænkningen aftrykte Skrivelse. — Det maa maasse ved denne Leilighed være mig tilladt at omtale et Par Hensillinger, som Udvalget har gjort til mig i sin Betænkning, og navnlig den, som gaar ud paa at lade undersøge, hvorvidt der ikke maatte paahvile Moskilde Domkirke en Forpligtelse til at vedligeholde sig selv, eller hvis dette ikke maatte vise sig at være fuldkommen klart, om der da ikke maatte være Anledning til at paalægge den en saadan Forpligtelse. Jeg skal dertil svare, at jeg selvfølgelig skal efterkomme den til mig rettede Opfordring; men saalænge ikke Undersøggelsens Resultater, ja ikke engang deres Materie foreligger, vilde jeg anse det for ubesindigt af mig at afgive en Udtalelse om, hvorvidt jeg anser det for rigtigt at paalægge Kirken en saadan Udgift. — Hvad Rosenborg Brøndanstalt angaar, hvorom Udvalget ogsaa har gjort en Hensilling til mig, da skal jeg indlede Underhandlinger om et Leiemaal med vedkommende Selskab, og skulde det være nødvendigt for at opnaa et fyldestgjørende Resultat, vil jeg i det Mindste for en Del af Arealen heller ikke tro, at der er Noget til Hinder for at benytte Metten til at opfige Leieaalet. — Hvad derimod Vædringsforslaget under Nr. 21 angaar, da maa jeg i dette Tilfælde slutte mig til det ærede Mindretal i Udvalget. Jeg har selvfølgelig ikke selv haft Leilighed til at se denne Mørke Port, men jeg har ikke blot gjennem en Bygningsinspektør men ogsaa ad andre Veie erfaret, at den er meget daarlig, og selv om kun den ene Side af den maatte være meget nær ved at falde ned, turde det dog være, at det ikke vilde være en rigtig god Økonomi at lade den falde ned af sig selv og tage mere med, end man maasse er i Stand til at se nu, i Ste-

det for nu at foretage Reparationen, medens i det Mindste en Del kan reddes og navnlig en Del af Billedhuggerarbejdet, som ellers vil blive tilintetgjort, dersom det faar Lov til at falde ned af sig selv. Jeg nærer ingen Tvivl om, at Nøgledagen ønsker at bevare dette Portparti i den samme Skikkelse, hvori det er os overleveret, og Udvalget foreslaar jo heller ikke, at Udgiften til Istandsættelsen ligesom skal negtes, men det motiverer sit Forslag ved, at der skal finde en Udskiftelse Sted. Jeg kan imidlertid ikke anse det for rigtigt at udsætte Sagen, fordi som sagt den Skade, der kan ske ved ikke at komme til Hjælp i rette Tid, kan blive større, end at den vil kunne lade sig udbedre ved et Beløb som det, hvorom der her er Spørgsmaal. Der ligger et Exempel overmaade nær; det er Portpartiet paa Frederiksberg Slot. Det er blevet restaureret, men det stete dog ikke, forinden adskillige af de Figurer, der staa i Nischerne, havde ved begyndende Nedsald taget Skade, og dersom de vare rullede ned i Graven, havde det været umuligt at faae dem op igjen. Naar man altsaa i det Hele ønskede at faae dem restaurerede, som det er gjort, vilde det have været nødvendigt helt at forny dem. Lader man nu noget af denne Port falde ned, vil det for saavidt være værre, som det sandsynligvis vil falde paa haard Grund og gaa i Stykker. Jeg tror derfor at burde tilraade det ærede Thing at gaa med det ærede Mindretal og ikke med Flertallet, som vil negte dette Beløb af 2,673 Rd. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 22 angaar, da er jeg virkelig Udvalget taknemmelig, fordi det dog hjælper mig til at konservere en Værdi, som jeg tror ellers vilde gaa bort for Staten. Jeg kan jo meget godt se de Grunde, der kunne gjøre det ønskeligt for Statskassen at faae dette Areal solgt, og det ærede Thing vil ogsaa erindre, at jeg for saavidt ikke vægrede mig ved at gaa ind paa en Forhandling derom ifjor, men at det tværtimod var ved min Foranstaltning, at der fremkom Spørgsmaal om, hvad der skulde gives den nuværende Gartner i Godtgørelse for at træde til Side. Men selv uden Hensyn til dette Forhold er dog det, der nærmest har haft Vægt for mig for at begjære denne Bevilling, den Tanke, som den ærede Drøfser udtalte, at hvad enten man sælger Haven eller ikke, har dette Hus netop ved sin Beliggenhed en Værdi, og da det i sig selv, hvad Murene angaar, er et temmelig godt og nyt Hus, hvis væsentligste Skavank er den, at Træværket er ædt op af Svamp, tror jeg, at det er forstandigt og økonomisk at anvende nogle Midler for at faae denne Svampeskade restaureret og derved bevare Bygningen til Salg til den Tid, da ogsaa Kjøkkenhaven vil blive solgt. Jeg haaber at skulle kunne komme igjennem ogsaa efter den Nedsættelse, som Udvalget har foreslaaet, og jeg skal derfor ikke gjøre nogen Indvending imod, at dette Forslag vedtages. — Ikke heller skal jeg